

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
1.Bf.113/2020/5.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2020. év szeptember hó 24. napján megtartott tanácsülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A vesztegetés büntette és más bűncselekmények miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 22.B.556/2019/20. számú ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a vádlott terhére rótt és a Btk. 271. § (1) bekezdésébe ütköző hatóság félrevezetése bűncselekményét vétségnek, míg a Btk. 164. § (1), (2) bekezdése szerinti bűncselekményt testi sértésnek nevezi meg.

A másodfokú eljárás során felmerült 7.200,- (hétezer-kettőszáz) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

A végzés ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A Fővárosi Törvényszék 22.B.556/2019/20. számú, 2020. február 10. napján kihirdetett ítéletével a vádlottat a Btk. 293. § (1), (2) bekezdés I. fordulata szerinti 3.rb. hivatali vesztegetés büntette, a Btk. 310.§ (1) bekezdés a) pontja szerinti hivatalos személy elleni erőszak büntette, a Btk. 271. § (1) bekezdése szerinti hatóság félrevezetésének (helyesen) vétsége, a Btk. 164. § (1), (2) bekezdése szerinti 2 rb. (helyesen) testi sértés vétsége, és a Btk. 227. § (1) bekezdése szerinti becsületsértés vétsége miatt - halmazati büntetésül - 10 hónap szabadságvesztésre ítélte, amelynek végrehajtását 2 évi próbaidőre felfüggesztette, egyben a vádlott pártfogó felügyeletét elrendelte. Külön magatartási szabályként írta elő a pszichiátriai szakrendelésen való orvos által meghatározott időnkénti megjelenését és a kezelésnek való alávetést. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát a végrehajtás esetére börtönben állapította meg, amelyből a vádlott legkorábban a kétharmad rész kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Az elsőfokú bíróság felmentette a vádlottat további 5 rb. hivatali vesztegetés büntette miatt az ellene emelt vád alól. Rendelkezett a lefoglalt CD lemezről és kötelezte a vádlottat a felmerült bűnügyi költség viselésére.

Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész jelentett be fellebbezést a részfelmentés miatt, továbbá a kiszabott szabadságvesztés mértékének súlyosítása és a felfüggesztés próbaideje tartamának felemelése végett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.297/20210/5. számú átiratában az elsőfokú ítélet tanácsülésen történő megváltoztatását indítványozta. Álláspontja szerint az ítélet tényállása részben megalapozatlan, de az iratok tartalma alapján korrigálható; a felmentő rendelkezés nemcsak indokolatlan, de eljárásjogilag szükségtelen is. A felmentő rendelkezés kapcsán az elsőfokú ügyész fellebbezését tartotta fenn, amelyben az került kifejtésre, hogy a vádlott vesztegetésre irányuló kijelentését három rendőr hallotta, de a helyszínen nyolc intézkedő rendőr volt, ebből pedig

értelemszerűen kell arra következtetni, hogy a rendőri intézkedés csak akkor ért volna véget, ha mind a nyolc rendőr elhagyja a helyszínt és nem tesz eleget a kötelezettségének, ezért a vádlott cselekménye nyolc rendbelinek minősül.

Az ügyészi átirat a kiszabott büntetés mértékének és a próbaidő tartamának felemelését is indítványozta, mivel nem volt a vádlott javára értékelhető időmúlás és az indítványozott további 5 rendbeli cselekmény elkövetésének megállapítása mindezt indokolja.

Észlelte az ügyészség a hatóság félrevezetése bűncselekményének büntettkénti megjelölését a helyes vétségi alakzat helyett, ezért a korrekcióra is indítványt tette.

A Fővárosi Ítéltábla az ügyészi indítvánnyal egyezően tanácsülésre tűzte az ügyet.

A védő a tanácsulást megelőzően becsatolta fellebbezésének írásbeli indokolását. Ebben indítványozta az ügyészi fellebbezés elutasítását mind a felmentő rendelkezés helyett a bűnösség megállapítása tárgyában, mind pedig a büntetés súlyosítása körében.

Az ügyész fellebbezése nem volt alapos.

A Fővárosi Ítéltábla a Be. 590. § (1), (2) bekezdése szerint az ügyet teljes körben felülbírált.

A Fővárosi Ítéltábla az ügy felülbírálata során azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok megtartása mellett alapos, körültekintő és teljes bizonyítási eljárást folytatott le. Az ügyfelderítési kötelezettségét maradéktalanul teljesítette, az ügy ténybeli és jogi elbírálásához szükséges bizonyítékokat beszerezte, azokat irathűen felsorolta, értékelési körbe vonta és annak eredményét is rögzítette.

A megállapított történeti tényállásban azonban az elsőfokú bíróság által a bizonyítási eljárás során felhasznált, és a tárgyalás anyagát képező iratok tartalmából kiegészítés és pontosítás vált szükségessé, mivel az kis mértékben megalapozatlan volt.

E részbeni megalapozatlanságot a másodfokú eljárásban a Be. 593. § a) pontja szerint a Fővárosi Ítéltábla akként küszöbölte ki, hogy az indokolásból átemelte a hiányos ténymegállapítást a következő szerint:

- a vádlott a rendőri intézkedés ruházat átvizsgálati részében a rendőrőrmester jelenlétében a rendőr törzsőrmesternek azt a megjegyzést tette, hogy „mi maga buzi, hogy taperolni akar”.

A tényállás tartalmazza még, hogy a vádlott nemcsak a rendőr törzsőrmestert illetve becsmérő kifejezéssel, hanem a rendőrőrmester származására és női mivoltára vonatkozóan is tett megjegyzést. E tekintetben a tényállást azzal szükséges kiegészíteni, hogy e tekintetben nem került sor vádemelésre.

E kiegészítések mellett az ítélet tényállása már hibamentes és hiánytalan, teljes egészében megalapozottá, így irányadóvá vált a másodfokú felülbírálatban.

A megalapozott tényállás nem volt eredménnyel támadható a másodfokú eljárásban.

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállásból okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére és törvényes a bűncselekmények jogi minősítése is, abban csak elírások találhatók.

Az elsőfokú bíróság helyesen minősítette a vádlott tettet a Btk. 271. § (1) bekezdése szerinti hatóság félrevezetéseként (is), de azt elírás folytán büntettként jelölte meg, noha a helyesen felhívott törvényhely vétséget valósít meg. A másodfokú bíróság ezért javította ki a bűncselekmény alakzatát vétségre.

A könnyű testi sértésre vonatkozó minősítés is törvényes, de a különös részi főcím szerint kell a bűncselekményt megnevezni akkor is, ha tartalmában az valóban könnyű testi sértés, ezért ez is korrigálta a másodfokú bíróság.

Mivel a jogi minősítés helyes volt mindkét korrigált megnevezés esetében, ezért nem vált szükségessé az elsőfokú ítélet megváltoztatása, mindössze pontosítani kellett a bűncselekmény megnevezésének megjelölését, és az elsőfokú ítélet helybenhagyása körében megtehető volt.

A fentiekből következően a másodfokú bíróság nem találta megalapozottnak az ügyészség részfelmentést támadó fellebbezését.

Az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárásban helyes logikai következtetés mentén elvégzett mérlegelő tevékenység eredményeként állapította meg a tényállást a vádlott tagadásával szemben az egyéb személyi és tárgyi bizonyítékok alapján. Ekként abban a tényállásrészben sem tévedett, hogy a vádlott vesztegetésre vonatkozó ajánlatát három intézkedő hivatalos személy felé tette meg, azt a helyszínen tartózkodó további öt rendőr nem hallotta. Ebből a törvényes mérlegelés alapján megállapított tényállásból helyesen róta a vádlott terhére a 3. rb. bűncselekményt (hivatali vesztegetés) és nem tévedett az 5. rb. felmentő rendelkezés meghozatalakor sem.

A Fővárosi Ítéltábla nem tudta értelmezni az elsőfokú ügyészség fellebbezésében kifejtett logikai menetét a tekintetben, hogy ha a vádlott többes számban tesz ajánlatot és a helyszíni intézkedésben nyolc rendőr vesz részt, akkor mind a nyolc rendőr tekintetében megvalósul a hivatali vesztegetés büntette, attól függetlenül, hogy a nagy részük nem is hallja a vádlott vesztegetési ajánlatát, mivel csak együtt távozhatnak a helyszínről és azzal ér véget az intézkedés.

A hivatali vesztegetés nem állapítható meg annak a vádlottnak a terhére, akinek az ajánlata el sem jut(hat) a hivatalos személyhez. A vádlott a jelenlévőkhöz intézte szavait és e körben közömbös, hogy kik vettek még részt a rendőri intézkedésben és ki miként távozott(hatott) volna az intézkedés helyszínéről.

Azt sem tudta értelmezni az ítéltábla, hogy a vád tárgyát képező 5 rb. bűncselekmény esetén miért ne lett volna szükség a felmentő rendelkezésre, miért követett el eljárási hibát az elsőfokú bíróság az ügyészség álláspontja szerint. A hivatali vesztegetés szándékos bűncselekmény és rendbelisége a címzettek számára igazodnak. A törvényi tényállásban írt elemeket nem lehet megvalósítani úgy, hogy a címzettnak nem jut a tudomására a vádlott ajánlata. A bűncselekmény rendbelisége a jogellenes kapcsolatok számára igazodnak. Három hivatalos személy felé a kötelességszegésre irányuló ajánlat elhangzott, de az a további helyszínen lévő hivatalos személyeket nem érintette. Az ő vonatkozásukban a törvényi tényállási elemek nem valósultak meg, mivel a vádlott tőlük nem kérte a kötelességük megszegését, feljűk nem élt ajánlattal. Az ügyészség nyolc rendbelinek minősített cselekménye három hivatalos személy tekintetében állt meg, ebből következően a további öt esetben felmentő rendelkezést kellett hozni.

Ekként az elsőfokú bíróság helyesen és törvényesen járt el érdemében és eljárásában egyaránt.

Az elsőfokú bíróság feltárta és felsorolta a büntetés kiszabása során irányadó enyhítő és súlyosító körülményeket, így helyesen vette nyomatékosan figyelembe a vádlott súlyos fokban korlátozott elmeállapotát és törvényesen tette a bünteteskiszabás központi elemévé. A büntetlen előéletű és beszámítási képességében súlyos fokban korlátozott, gondnokság alatt álló vádlottal szemben a kiszabott büntetés mértéke törvényes. Alkalmas a büntetési célok megfelelő biztosítására, kifejezi a vádlott személyi és a bűncselekmények társadalmi veszélyességét.

Abban nem tévedett az ügyészség, hogy az időmúlás nem volt értékelhető enyhítő körülményként a vádlott javára az elsőfokú eljárásban, azonban a másodfokú eljárás idejére már enyhítő tényezőként vehető figyelembe, ezért annak értékelése is megtörténhet.

Az ügyészség a súlyosításra irányuló fellebbezést azzal indokolta, hogy az időmúlás nem enyhítő tényező és a vádlott terhére további bűncselekmények is megállapíthatóak. E feltételek a fentiek szerint nem álltak be a másodfokú eljárásban, ezért sem vezethetett eredményre a súlyosítást célzó perorvoslat sem.

Az ítélet járulékos rendelkezései helyesek.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 605.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárás során a kirendelt védő díjaként felmerült bűnügyi költség viselésére az ítéltábla a Be. 613.§ (2) bekezdése és a Be. 574.§ (2) bekezdése alapján az államot kötelezte.

Az ítélet ellen a fellebbezés további lehetőségét a Be. 615. §-a kizárja.

Budapest, 2020. év szeptember hó 24. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Dr. Mató Ágnes s.k.
előadó bíró

Dr. Vincze Piroska s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 22.B.556/2019/20. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 1.Bf.113/2020/5. számú ítéletében foglalt változások mellett a vádlott tekintetében jogerőssé vált.

Budapest, 2020. év szeptember hó 24. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
tisztviselő

